

Arrest

nr. 206 468 van 3 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2018 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 5 dagen, een termijn die voortvloeit uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 5 van de Richtlijn 2005/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, alinea 1, 1° en 3°; 10bis en 74/13 van de vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 3, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989, van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van het beginsel audi alteram partem en van het rechtszekerheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij machtsoverschrijding aan.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“Eerste onderdeel

Verzoeker wenst vooreerst uiteen te zetten in welke zin verweerder steeds art. 8 EVRM, 47/13 Vw., art. 3 IVRK en het hoorrecht dient te respecteren. In het volgende onderdeel past hij dit concreet toe op bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 47/13 vreemdelingenwet en art. 3 IVRK De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het hier bijgevoegde UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijningen):

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "*que la compétence de la padie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*" [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

...

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29;

EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

Zoals hiervoor reeds uiteengezet betreft het hier een situatie van eerste toelating tot verblijf waar er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar waarbij moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

...

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat reeds "bij het nemen" en dus in de besluitvormingsprocedure inzake de verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Een beoordeling achteraf, in de nota met opmerkingen kan de onwettig tot stand gekomen beslissing dan ook niet wettiggen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

Verzoeker wijst er in eerste instantie op dat zij zich naast artikel 8 EVRM, ook beroept op de schending door de bestreden beslissing van artikel 3 EVRM en van art. 3 IVRK. In tegenstelling tot artikel 8 EVRM is artikel 3 EVRM een absoluut recht (zie verder).

In het licht van art. 8 EVRM én art. 3 IVRK wenst verzoeker tevens te verwijzen naar het arrest Jeunesse waarin EHRM het volgende gesteld heeft betreffende artikel 8 EVRM en het terugsturen van een vreemdeling naar diens herkomstland wanneer er kinderen bij betrokken zijn (eigen onderlijning):

"118. The Court fourthly considers that the impact of the Netherlands authorities' decision on the applicant's three children is another important feature of this case. The Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (see above § 109). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. For that purpose, in cases concerning family reunification, the Court pays particular attention to the circumstances of the minor children concerned, especially their age, their situation in the country or countries concerned and the extent to which they are dependent on their parents (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, cited above, § 44). 119. Noting that the applicant takes care of the children on a daily basis, it is obvious that their interests are best served by not disrupting their present circumstances by a forced relocation of their mother from the Netherlands to Suriname or by a rupturing of their relationship with her as a result of future separation. In this connection, the Court observes that the applicant's husband provides for the family by working full-time in a job that includes shift work. He is, consequently, absent from the home on some evenings. The applicant – being the mother and homemaker – is the primary and constant carer of the children who are deeply rooted in the Netherlands of which country – like their father – they are nationals. The materials in the case file do not disclose a direct link between the applicant's children and Suriname, a country where they have never been."

Vrije vertaling:

"118. Het Gerecht is ten vierde van mening dat de invloed van de beslissing van de Nederlandse autoriteiten op verzoeksters drie kinderen een ander belangrijk kenmerk van deze zaak is. Het Hof merkt op dat bij deze afwegingsoefening rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen van de aanvrager (zie hierboven § 109). Op dit specifieke punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus bestaat, ook in internationaal recht, ter ondersteuning van het idee dat bij alle beslissingen met betrekking tot kinderen, hun belangen het allerbelangrijkste zijn (zie Neulinger en Shuruk tegen Zwitserland, hierboven geciteerd), § 135, en X v. Letland, reeds aangehaald, § 96).

Hoewel ze alleen niet beslissend kunnen zijn, moeten dergelijke belangen zeker een groot gewicht krijgen. Daartoe schenkt het Hof in zaken betreffende gezinshereniging bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land

of de landen in kwestie en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (zie Tuquabo –Tekle ea tegen Nederland, reeds aangehaald, punt 44). 119. Opmerkend dat de aanvrager dagelijks voor de kinderen zorgt, is het duidelijk dat hun belangen het best kunnen worden gediend door hun huidige omstandigheden niet te verstoren door een gedwongen verplaatsing van hun moeder van Nederland naar Suriname of door een scheuring van hun relatie, met haar als gevolg van toekomstige scheiding. In dit verband merkt het Gerecht op dat de echtgenoot van verzoeker het gezin voorziet door voltijds te werken in een baan die ploegenarbeid omvat. Hij is dus op sommige avonden afwezig in het huis. De aanvrager - als moeder en huisvrouw - is de primaire en constante verzorger van de kinderen die diep geworteld zijn in Nederland, van welk land - net als hun vader - zij onderdanen zijn. De materialen in het dossier onthullen geen directe link tussen de kinderen van de aanvrager en Suriname, een land waar ze nog nooit zijn geweest”

Uit dit arrest volgt dat een Staat steeds de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit dient te onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende evenwicht te geven aan het hoger belang van deze kinderen.

Uit dit arrest volgt aldus dat een Staat het hoger belang van het kind in overweging moet nemen bij elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op een gezinsleven schendt.

Dit volgt ook uit de arresten EHRM 24 juli 2014, Kaplan et al./Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, §51; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §78.

Ook het arrest Neulinger en Shuruk/Zwitserland van het EHRM 6 juli 2010 verdient hier vermelding.

In dit arrest wordt immers het volgende gesteld (eigen onderlijning):

“§135. The Court notes that there is currently a broad consensus – including in international law – in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests must be paramount (see the numerous references in paragraphs 49-56 above, and in particular Article 24 § 2 of the European Union's Charter of Fundamental Rights). As indicated, for example, in the Charter, “[e]very child shall have the right to maintain on a regular basis a personal relationship and direct contact with both his or her parents, unless that is contrary to his or her interests.”

Eigen vertaling:

“§135. Het Hof merkt op dat er momenteel een brede consensus bestaat - ook in internationaal recht - ter ondersteuning van het idee dat bij alle beslissingen met betrekking tot kinderen, hun belangen het belangrijkste moeten zijn (zie de talrijke verwijzingen in de punten 49-56 hierboven, en met name artikel 24 § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie). Zoals bijvoorbeeld in het Handvest is aangegeven, “heeft [e] kind [...] het recht om regelmatig een persoonlijke relatie en direct contact met zijn of haar ouders te onderhouden, tenzij dat in strijd is met zijn of haar belangen.”

Artikel 3, 1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind bepaalt (eigen onderlijning):

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Artikel 24(2) Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, bepaalt (eigen onderlijning):

“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Uit deze bepalingen volgt ook dat administratieve overheden die beslissingen nemen inzake asiel en migratie verplicht worden geval per geval het hoger belang van de kinderen af te wegen met andere belangen.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidl v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Uw Raad stelt in haar inmiddels vaste rechtspraak dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake *Bani Bledar t. Belgische Staat*, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake *Morais t. Belgische Staat*, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Dit wordt bevestigd in de vaste rechtspraak (zie arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018):

"Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk

proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt in het bijzonder, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt in het bijzonder, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak)."

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijkluidend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten en de nadruk legt op het belang van het hoorrecht in het kader van art. 74/13 Vw. en art. 8 EVRM; verzoeker sluit zich bij die arresten aan; de inhoud is in casu van toepassing:

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casurichtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te

verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 15 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. » 1

Tweede onderdeel: Concrete toepassing op het bevel:

Eerste subonderdeel: betreffende het hoorrecht op zich

Verzoeker had, indien hij door verweerder verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Maar uit bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, niet gehoord werd door verweerder, die als enige bevoegd is om bestreden beslissing te nemen. Verzoeker werd immers enkel gehoord door de politiezone Voorkempen (in bestreden beslissing wordt niet nader bepaald door wie precies).

Nochtans blijkt het de bovenstaande rechtspraak duidelijk dat het hoorrecht de bedoeling heeft om de bevoegde administratieve overheid toe te staan om met het geheel der informatie rekening te houden, alsook om de betrokkene in staat te stellen alle gegevens te voorzien om zo de bevoegde overheid in staat te stellen een zorgvuldige beslissing te nemen en eventueel een vergissing te corrigeren.

Verzoeker werd door 'de Politiezone Voorkempen' gehoord. Vermits een 'politiezone' niemand kan verhoren, is het onduidelijk wie verzoeker dan heeft gehoord. Dit blijkt alleszins niet uit bestreden beslissing.

Wat alleszins duidelijk is, is dat verzoeker niet door verweerder maar door iemand van Politiezone Voorkempen werd gehoord. De Politiezone Voorkempen is niet de bevoegde overheid en kan de opmerkingen van verzoeker niet overwegen, een beslissing corrigeren of bijkomende vragen stellen bij eventuele onduidelijkheden zodoende dat ze over de volledige informatie beschikt. Hij werd gehoord vlak na zijn arrestatie door de politie zodat het quasi onmogelijk is dat de politiezone al wist welke beslissing er zou worden genomen en waartegen verzoeker opmerkingen kon formuleren.

Zie hieromtrent nogmaals arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018:

"Het blijkt prima facie dan ook niet dat de verzoekster door de politiediensten of door de diensten van de verweerder voorafgaand aan het thans bestreden terugkeerbesluit in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over al die elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. supra) ter zake moeten worden gedekt. Noch uit de stukken van het administratief

dossier, noch uit de motieven van de bestreden akte, kan op het eerste gezicht blijken dat de verzoekster bij haar vrijheidsbeneming en voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsmaatregel in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen in het kader van de besluitvormingsprocedure bij het opleggen van een terugkeerbesluit en het voorzien van een dwanguitvoering ervan. In de huidige stand van het geding kan de verweerder dan ook niet worden bijgetreden waar hij lijkt voor te houden dat voorafgaand aan de bestreden beslissingen werd voldaan aan het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht."

Door op zo'n manier te handelen, wordt het nuttig effect van het hoorrecht teniet gedaan en hierom alleen al is er sprake van een schending van art. 41 EU-handvest.

Tweede subonderdeel: Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, art. 3 IVRK artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikelen 3 en 8 EVRM en art. 3 IVRK op zich zijn geschonden.

Minstens zijn deze geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht (zie hierboven).

Zoals de hierboven aangehaalde rechtspraak verduidelijkt is er een positieve verplichting voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De staat dient hierbij een adequate belangenafweging (fair balance toets) te doen. Bovendien diende er ook rekening te worden gehouden met de belangen van de kinderen. Dit gebeurt op geen enkele wijze, hoewel dit nochtans verplicht is in het licht van art. 74/13 Vw., art. 8 EVRM en art. 3 IVRK.

Art. 74/13 Vw. stelt duidelijk en ondubbelzinnig dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hoewel verweerder stelt dat er aan de vereisten van art. 74/13 Vw. is voldaan, is dit louter een formele vermelding.

Hij heeft immers niet effectief rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, in de zin van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens omtrent art. 8 EVRM. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak zoals vermeld in het vorige onderdeel.

Verweerder is op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker. Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar 'betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging' maar maakt de zin niet af. Verzoeker diende voorheen effectief al een aanvraag gezinshereniging in. Er is actueel ontegensprekelijk sprake van uitzonderlijke omstandigheden, waarin er over het samenblijven van het gezin moet worden gewaakt en waarin de kinderen nood hebben aan bijstand van hun vader. Verweerder betwist niet dat er sprake is van een gezinsleven maar voert geen daadwerkelijke fair balance toets uit waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de belangen de staat en van het individu. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker al zes jaar in België verblijft, dat hij twee kinderen heeft, dat zij een jonge leeftijd hebben, dat verzoeker wettelijk samenwoont met mevr. A, dat de partner van verzoeker zwanger is, dat zij uit werken gaat en moet instaan voor het inkomen van het gezin, dat de zomervakantie lopende is, en dat er een absolute noodzaak is van de aanwezigheid van hun vader bij al deze omstandigheden.

Verweerder diende ook rekening te houden met het belang van de kinderen. Verzoeker is immers de vader van twee kinderen met verblijfsrecht. De kinderen zijn 5 en 3 jaar oud (zie stuk 2). Ze gaan naar school in de kleuterschool (...) in Wijngem. Momenteel is de zomervakantie echter net begonnen zodat het aan verzoeker was om voor de kinderen te zorgen, terwijl zijn partner als schoonmaakster uit werken gaat (zie stuk 7).

Zijn partner, AG, met wie verzoeker wettelijk samenwoont, en moeder van zijn twee kinderen is momenteel ook zwanger (zie stuk 4). Er wordt verwacht dat ze over een klein half jaar zal bevallen.

Het dient te worden benadrukt dat de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is voor de zorg en opvoeding van de kinderen. Dit is zo elke dag, en stelt zich nog scherper wanneer zijn partner uit werken is en het zomervakantie is. Hoewel verweerder hiervan op de hoogte is (hij vermeldt dat verzoeker op de kinderen past), neemt hij dit niet mee in zijn overweging. Bovendien is noodzaak van de aanwezigheid van verzoeker actueel groot aangezien verzoekers partner momenteel zwanger is.

Gelet op deze moeilijke en belastende periode is zijn aanwezigheid absoluut vereist.

Verweerder stelt dat zij via moderne communicatie contact kunnen houden en dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn. Het is echter onmogelijk dat verzoeker tijdens de zwangerschap en bij de bevalling nog voor de kinderen zou kunnen zorgen. Bovendien zou verzoeker nooit voor de bevalling terug in België kunnen zijn, als er wordt verwacht dat hij zijn aanvraag in Nigeria doet.

Hoewel uit de hierboven aangehaalde rechtspraak blijkt dat verweerder de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit diende te onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende evenwicht te geven aan het hoger belang van deze kinderen, is het duidelijk dat hij dit niet heeft gedaan.

In casu is een terugkeer van hun vader naar het herkomstland duidelijk niet in het belang van de kinderen wanneer men kijkt naar de omstandigheden, namelijk hun jonge leeftijd, de zwangerschap van hun moeder, de nakende bevalling, de lopende zomervakantie en de noodzaak van de aanwezigheid van hun vader bij al deze omstandigheden.

Bij die redelijke overweging dient ook de proportionaliteit in acht te worden genomen; het is buiten proportie om van verzoekster te vragen dat hij de aanvraag in Nigeria zou doen; alleszins is dit bij afweging tussen de belangen van verzoekster, en aldus ook het hoger belang van de kinderen, en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker al zes jaar in België verblijft, dat hij twee kinderen heeft, dat zij een jonge leeftijd hebben, dat de partner van verzoeker zwanger is, dat zij uit werken gaat en moet instaan voor het inkomen van het gezin, dat de zomervakantie lopende is en dat er een absolute noodzaak is van de aanwezigheid van hun vader bij al deze omstandigheden.

Tenslotte merkt verzoeker op dat in het bevel om het grondgebied te verlaten, geen enkel melding wordt gemaakt van art. 3 EVRM. Verzoeker stelde echter dat hij vreesde voor milities in de Niger delta. Zijn broer en vader werden al gedood. Deze elementen worden door verweerder eenvoudigweg opzij geschoven. Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat artikel 3 EVRM, 8 EVRM, art. 3 IVRK en ook op zich is geschonden.

Het hoorrecht op zich is echter ook geschonden. Verzoeker is immers niet adequaat gehoord én verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met de opmerkingen van verzoeker, ze onvoldoende zorgvuldig en onpartijdig onderzocht en alleszins in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd betreffende deze elementen. Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou echter ook tot een andere beslissing hebben geleid.

Derde subonderdeel: wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten op zich:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Vw.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bestreden beslissing stelt 'er werd een proces-verbaal opgemaakt te zijnen laste wegens intrafamiliaal geweld'. De loutere opstelling van een proces-verbaal zegt niets over het gedrag van verzoeker. Een Proces-verbaal is immers een transcriptie van de vaststellingen door een politieambtenaar. Er wordt –in tegenstelling tot wat verweerder stelt- nergens verwezen naar het concrete gedrag van verzoeker, zodat niet kan worden besloten dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Tijdens een discussie werd de politie inderdaad door een buurman gebeld. In een opwelling had verzoeker effectief zijn partner en moeder, AG (zie stuk 5) van twee kinderen een tik uitgedeeld. Verzoeker betreurt dit ook. Hij bevindt zich in een penibele en stressvolle situatie.

Mevr. A verklaart zich echter uitdrukkelijk niet als benadeelde persoon. Dit is opmerkelijk aangezien dit quasi automatisch is, bij dergelijke voorvallen. Verzoeker en zijn partner houden momenteel ook nog intensief contact. Zij bezocht hem al in het gesloten centrum en onderstreept het belang dat zijn aanwezigheid voor haar en de kinderen noodzakelijk is.

Verzoeker heeft geen voorgaanden en werd nooit veroordeeld. Er wordt ook geen klacht tegen hem.

De opgegeven motieven zijn bijgevolg niet afdoende.

Vierde subonderdeel: wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel verwijst verder naar artikel 74/14 §3, 1° en 3° vreemdelingenwet, met name het risico op onderduiken en het zogenaamde gevaar voor openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt afgeweken van de normale termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten, en er wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

Er zou een risico bestaan op onderduiken, en verzoeker zou een gevaar voor de openbare orde zijn.

- Ten eerste wat betreft het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Bestreden beslissing verwijst naar art. 74/14, §3, 3° Vw als zijnde " de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Echter art. 74/14, §3, 3° Vw. luidt sinds de wijziging van de wet van 24 februari 2017 (inwerkingtreding op 29 april 2017) als volgt:

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid of;

Verweerder verwijst dus naar een de bepalingen van een rechtsgrond die sinds 29 april 2017 niet langer van toepassing zijn. Dergelijk besluitvorming is reeds onzorgvuldig.

Verder staat in bestreden beslissing 'nationale veiligheid' onderlijnt. Verzoeker dient er dus van uit te gaan dat er wordt geredeneerd dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Er wordt echter nergens gemotiveerd waarom verzoeker geen gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Bovendien stelt verweerder verder enkel dat verzoeker al eerder bevelen kreeg en dat hij bestreden niet zou opvolgen én dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Niets verwijst naar het zogenaamde gevaar voor de nationale veiligheid.

Mocht verweerder willen verwijzen naar de openbare orde- quod non-, dan is de onduidelijkheid en de foutieve onderlijning reeds onzorgvuldige besluitvorming.

In eerste instantie faalt verweerder in zijn motivering betreffende het niet toekenning van een termijn.

Bovendien stelt verweerder dat het volgende 'kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden'. Dit is echter onvoldoende. Met deze motivering gaat verweerder eraan voorbij dat hij dient aan te tonen waarom hij een bedreiging is voor de openbare orde en de nationale veiligheid (of indien volgens de gedateerde verwijzing in bestreden beslissing: dat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een 'bedreiging of gevaar vormen voor de openbare orde' veronderstelt een zwaardere bewijslast en strengere motiveringsplicht dan 'geacht worden de openbare orde te kunnen schaden'. Verweerder voldoet niet aan deze motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen in welke mate verzoeker, die voor de eerste keer te maken kreeg met de politiediensten, een nieuw risico voor gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou uitmaken.

Dit maakt op zich reeds een schending uit van de formele motiveringsplicht.

In tweede instantie betwist verzoeker dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. De politie werd gebeld na een discussie tussen verzoeker en zijn partner. In een opwelling heeft hij zijn partner en moeder van twee kinderen een tik uitgedeeld. Zij verklaart zich echter uitdrukkelijk niet als benadeelde persoon. Dit is opmerkelijk aangezien dit quasi automatisch is, bij dergelijke voorvallen.

Ondertussen werd de relatie hersteld en bezoekt mevr. A verzoeker in het gesloten centrum.

Bovendien dient notie 'openbare orde' met de nodige voorzichtigheid te worden gebruikt om een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten te motiveren. Deze notie dient immers in het licht van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie te worden beoordeeld:

Zie o.a. het recente arrest nr. 200 476 van 28 februari 2018:

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13. In dit arrest beklemtoont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in

het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)." Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde

te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. In casu stelt de gemachtigde dat verzoeker betrap werd op zwartwerken.

Hiervoor verwijst hij naar een PV dat door de sociale inspectie zal worden opgesteld. In de bestreden beslissing zet de gemachtigde de feiten omtrent het zwartwerken zelfs niet uiteen.

(...)

De eerste bestreden beslissing en het administratief dossier bevatten geen informatie waaruit redelijkerwijze blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de gemachtigde toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het verweerder om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop hij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RVS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Gezien voorgaande vaststellingen maakt verzoeker een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk. De motieven van de bestreden beslissing zijn immers niet afdoende draagkrachtig.”

Het moge duidelijk zijn dat er op geen enkel moment is aangetoond of kon aangetoond worden dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Hij had geen voorgaanden, is nooit veroordeeld en er is nooit een klacht tegen hem ingediend. Bovendien wordt er enkel verwezen naar een Proces-Verbaal en niet naar het persoonlijke gedrag van verzoeker.

Artikel 74/14 §3, 1° en 8° creëert een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid; er ‘kan’ afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, maar dit is geen verplichting. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

- Ten tweede wat betreft het risico op onderduiken

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker twee bevelen niet zou hebben opgevolgd. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat e automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

Verzoeker is de vader van twee jonge kinderen. Zijn partner is momenteel zwanger van een derde kind. Zijn familieleden, met name partner en vrouw, hebben legaal verblijf in België. Zij wonen allen op de (...) te Schilde. Hij werd ook op dit adres aangetroffen door de politiediensten.

Verzoeker is officieel wettelijk samenwonend met zijn partner sinds 7 januari 2015. Hij heeft bovendien twee kinderen waarvoor hij zorgt, zeker als zijn partner uit werken is. Verweerder is hiervan op de hoogte want hij verwijst hier naar in bestreden beslissing.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn kinderen en zijn zwangere vrouw. Deze zienswijze werd ook bevestigd door het arrest. P.14.1810.F dd. 17.12.2014 van het Hof van Cassatie.

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat, volstaat uiteraard niet.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoeker zich zou hebben onttrokken aan eerder bevelen, maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijf kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde, samen met zijn partner en kinderen en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net in alle rust voor zijn zwangere partner en jonge kinderen tracht in te staan.

WAT BETREFT DE TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 7, tweede lid, artikel 49 §3, artikel 74/13, artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Conform het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 moet de beslissing tot terugleiding als een afzonderlijke beslissing worden beschouwd:

Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Uit het bepaalde in artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van "[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens", blijkt dat de beslissing tot terugleiding van de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat. Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft.

Conform de artikelen 12.1. juncto 13.1. van de Terugkeerrichtlijn, moet een vreemdeling zodoende zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel kunnen aanwenden.

Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, G. en R., punt 29).

Derhalve dient artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zo te worden geïnterpreteerd dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke "beslissing" uitmaakt waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

Vermits de terugleiding een afzonderlijke beslissing uitmaakt, dient deze ook afzonderlijk in feite en in rechte gemotiveerd te worden.

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel.

De motieven zijn is niet afdoende, met name over de elementen 'risico op onderduiken' of 'openbare orde'. Er wordt daarnaast niets gesteld over het gezinsleven en het belang van de kinderen.

Ook wat het onderdeel 'terugleiding' betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel, derde onderdeel, en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.

Tweede onderdeel,

Die tweede alinea van artikel 7 luidt: "Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden".

Titel III quater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht.

Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM en art; 3 IVRK) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM en art. 3 IVRK gesteld is in het eerste middel, tweede onderdeel. Er is geen enkel moment rekening gehouden met het gezinsleven en het belang van de kinderen.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Derde onderdeel

In beslissing tot terugleiding wordt gesteld dat verzoeker geen schending van art. 3 EVRM aantoonde. Verzoeker heeft ingeroepen dat hij vreest voor ernstige gevolgen voor militie in Nigeria. Zijn vader en broer werden al door hen gedood.

Verweerder onderzoekt op geen enkel moment of er een mogelijk schending van art. 3 EVRM is, hij gaat noch de algemene situatie na, noch de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Nochtans is arrest 203 120 dd. 26.04.2018 hieromtrent duidelijk (eigen onderlijning):

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.3.3. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §108 in fine). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig

mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

(...)

3.3.3.6. Zoals hierboven werd uiteengezet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris bij het onderzoek naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in het kader van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Volgens verzoekster werd een “uitvoerbare beslissing (...) genomen, die nog steeds geen weloverwogen onderzoek bevat naar de risico’s die verzoekende partij loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië”. Volgens verzoekster is de “(v)erwerende partij (...) op de hoogte van de uiterst precaire mensenrechtensituatie in Ethiopië” en “heeft (zij) op geen enkele manier de risico’s onderzocht die een repatriëring naar Ethiopië met zich mee zouden kunnen brengen, maar maakt zich er gemakkelijk van af door te blijven wijzen op de gebrekkige medewerking van verzoekende partij.”

3.3.3.8. De verwerende partij stelt in haar nota terecht dat de schending van artikel 3 van het EVRM pas optreedt bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel. Dit betekent niet dat het onderzoek nog niet dient plaats te vinden. De artikelen 12.1. juncto 13.1. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) schrijven immers voor dat een vreemdeling zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel moet kunnen aanwenden. Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, G. en R., punt 29). De verwerende partij maakt niet aannemelijk dat er in hoofde van verzoekster thans nog een nieuwe terugleidingsbeslissing nodig is alvorens tot de tenuitvoerlegging kan worden overgegaan, waardoor nu reeds dient te blijken dat er een deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en de rechten van verzoekster op een daadwerkelijk rechtsmiddel gevrijwaard worden.

3.3.3.9. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat zij “geen rigoureuze onderzoek (kon) voeren, daar verzoekster zelf iedere medewerking weigerde”. Door haar stugge houding heeft verzoekster weliswaar geen enkel inzicht geboden in haar persoonlijke omstandigheden. De huidige affirmaties van haar raadsman dat zij geassocieerd zou worden met terroristische activiteiten worden bijgevolg geenszins gestaafd. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zich echter niet verschuilen achter het gebrek aan medewerking van verzoekster om bij het nemen van zijn verwijderingsbeslissing geen rekening te houden met, en zelfs geen enkel onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Ethiopië. Het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster de Belgische overheden niet om bescherming heeft gevraagd ontslaat hem niet van zijn verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, §133).

3.3.3.10. Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

Verzoeker haalde aan dat zijn vader en broer werden gedood door de Niger Delta Militants (in bestreden beslissing vermeld als ‘Nigeria delta Warn’). Het moge duidelijk dat verzoeker afkomstig is van Owohimi, gelegen in de Nigerdelta, een streek die geteisterd wordt door gewapende milities (zie stuk 8 en 9). Het geweld en de dreiging vanuit deze milities is nog steeds actueel.

Het is aan verweerder om een zorgvuldig onderzoek te voeren. Art. 3 EVRM is immers een absoluut recht. Uit de motivering van bestreden beslissing, blijkt dat verweerder heeft nagelaten dit te doen.

Hij stelt immers simpelweg dat verzoeker sinds 2015 in België is (hetgeen niet klopt: hij is in België sinds 2012. Hij kreeg immers op 30.12.2012 zijn eerste zoon, Wesley (zie stuk 2)) en dat hij geen verzoek tot internationale bescherming indiende. Verweerder stelt verzoeker geen schending van art. 3 EVRM aantoon. Het is echter aan verweerder om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van art. 3 EVRM. Gelet op de dood van verzoekers vader en broer, had hij dit op zijn minst moeten doen.”

In een eerste subonderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht.

Zo stelt zij dat indien ze door de verwerende partij zou zijn verhoord, zij elementen had kunnen doen gelden die van aard waren om een invloed te hebben op de bestreden beslissing. Ze vervolgt niet gehoord te zijn geworden door de verwerende partij, doch enkel door de Politiezone Voorkempen, zonder verdere precisering door wie. Ze stipt aan dat een ‘politiezone’ niemand kan verhoren. Verder

stelt ze dat de Politiezone Voorkempen niet de bevoegde overheid is en haar opmerkingen niet kan overwegen of een beslissing kan corrigeren of bijkomende vragen kan stellen.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij na haar arrestatie werd gehoord door een lid van de Politiezone Kempen. Dit wordt op zich niet betwist door de verzoekende partij. Dit vond plaats voor het treffen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft kennis kunnen nemen van de elementen van dit verhoor en heeft ook rekening gehouden met deze elementen bij het treffen van de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij dat niet blijkt wie haar verhoord heeft en dat het verhoor niet door de verwerende partij zelf is gebeurd, is niet dienstig, nu zij geen concrete elementen laat gelden waarmee geen rekening zou zijn gehouden in de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht wordt prima facie niet aangetoond, de schending van artikel 41 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem kan niet worden aangenomen.

In een tweede subonderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van artikel 3 van het IVRK, van artikel 47/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In essentie stelt de verzoekende partij dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven en met het hoger belang van de kinderen. Zij wijst erop dat zij al zes jaar in België verblijft, dat zij twee kinderen heeft van een jonge leeftijd, dat zij wettelijk samenwoont met mevr. A., dat haar partner zwanger is, dat zij uit werken gaat en moet instaan voor het inkomen van het gezin, dat de zomervakantie lopende is en dat er een absolute noodzaak is van de aanwezigheid van hun vader bij al deze omstandigheden. Ze is van oordeel dat de afweging die de verwerende partij maakt in de bestreden beslissing disproportioneel is. Verder stelt ze dat in het bevel om het grondgebied te verlaten, geen enkele melding wordt gemaakt van artikel 3 van het EVRM, terwijl ze stelde te vrezen voor milities in de Niger delta. Haar broer en vader werden al gedood. Opnieuw stelt ze niet adequaat te zijn gehoord.

Wat betreft het hoorrecht volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder het eerste subonderdeel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM, laat de verzoekende partij na aan te tonen waaruit de schending van deze bepaling zou bestaan. Zodat dit middelenonderdeel niet ontvankelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij “het nemen van” en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

In deze context - waarbij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn - is het tevens van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)”*.

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

De Raad neemt dan ook aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel, waardoor de verzoekende partij op gedwongen wijze wordt verwijderd naar haar land van herkomst, onrechtstreeks ook de belangen van haar kinderen beïnvloedt, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om bij de uitwijzing van de verzoekende partij het hoger belang van haar kinderen in rekening te nemen.

Het hoger belang van het kind is tevens een overweging die deel uitmaakt van de bescherming van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland,

§ 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29;

EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij erkent dat er sprake is van een gezinsleven met haar partner en haar twee kinderen.

Zoals hiervoor reeds uiteengezet betreft het hier een situatie van eerste toelating tot verblijf waar er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar waarbij moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden wordt in de bestreden beslissing wel rekening gehouden met het gezinsleven en met het hoger belang van de kinderen. Wat dit betreft motiveert de gemachtigde dat de loutere wettelijke samenwoning aan de verzoekende partij geen verblijfsrecht verschaft. De gemachtigde stipt aan dat de verzoekende partij een verblijfsrecht conform artikel 10 van de vreemdelingenwet dient aan te vragen in haar land van herkomst, dat de terugkeer naar haar land van herkomst slechts tijdelijk zal zijn daar de gezinshereniging een recht is en dit recht haar zal worden toegekend indien zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De gemachtigde stipt aan dat de verzoekende partij gedurende deze tijdelijke scheiding gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met haar partner en de kinderen. De verwerende partij vervolgt dat de kinderen nog zeer jong zijn en dat het gegeven dat ze hun vader voor een beperkte en relatief korte tijd niet dagelijks zullen kunnen zien of dat ze gedurende deze korte periode niet dagelijks omringd worden door beide ouders, niet zal leiden tot een verbreking van het gezinsleven. Verder stipt de verwerende partij aan dat de partner van de verzoekende partij beroep kan doen op vrienden of familieleden om de kinderen op te vangen terwijl zij aan het werk is.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt houdt een wettelijke samenwoning niet in dat er automatisch ook een verblijfsrecht wordt toegekend. De verzoekende partij dient hiertoe de geijkte procedure te volgen en een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Behoudens wanneer zij uitzonderlijke omstandigheden kan laten gelden, dient zij deze aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst. De verwerende partij kan eveneens worden gevolgd waarin ze stelt dat de gezinshereniging een recht is en

dat er in casu slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering. Immers dient aangaande een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet, een beslissing te worden getroffen binnen de negen maanden. Een tijdelijke verwijdering kan niet als een onherstelbare breuk van het gezinsleven aanzien worden. Bovendien werd het gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. De verzoekende partij kan niet verwachten dat de Belgische staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten op het grondgebied te verblijven, temeer zij reeds meerdere malen een bevel ontving om het rondgebied te verlaten. Het Europees Hof is streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij ook oog gehad voor de jonge leeftijd van de kinderen en voor de opvangproblemen waarvan de verzoekende partij gewag maakt. Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien toont de verzoekende partij ook niet aan dat haar partner haar gedurende deze tijdelijke verwijdering niet zou kunnen opzoeken met de kinderen. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat de kinderen nog niet schoolplichtig zijn. Ook wat betreft het argument dat zij niet aanwezig zal kunnen zijn tijdens de bevalling, maakt zij geenszins aannemelijk dat haar partner er niet voor zou kunnen kiezen om in Nigeria (het land waarvan zij eveneens de nationaliteit heeft) te kunnen bevallen, zodat ze samen de bevalling kunnen beleven. In dit verband kan wel worden aangestipt dat het geenszins blijkt dat de partner van de verzoekende partij haar aanwezigheid wenselijk acht. De verzoekende partij gaat er geheel aan voorbij dat er lastens haar een PV werd opgesteld voor intrafamiliaal geweld ten aanzien van haar zwangere partner.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de belangafweging die werd gemaakt door de verwerende partij disproportioneel is.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van het IVRK in het licht van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht omdat het bestreden bevel niet motiveert omtrent artikel 3 van het EVRM, stipt de Raad aan dat artikel 3 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt. Er moet wel blijken dat de gemachtigde artikel 3 van het EVRM in acht heeft genomen alvorens een verwijderingsbesluit te treffen. Hierbij kan worden aangestipt dat uit de beslissing tot terugleiding naar de grens wel degelijk blijkt dat de gemachtigde oog heeft gehad voor artikel 3 van het EVRM. Zo motiveert de gemachtigde dat de verzoekende partij al sinds 2015 in België verblijft, doch nooit stappen heeft ondernomen om internationale bescherming aan te vragen en dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In een derde subonderdeel betwist de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing in zoverre deze gebaseerd is op artikel 7, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet en stelt : *“3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”*. De verzoekende partij betoogt dat de loutere opstelling van een proces-verbaal niets zegt over haar gedrag. Zij betwist ten stelligste dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden. Ze vervolgt dat tijdens een discussie de politie inderdaad wel werd gebeld door een buurman. In een opwelling had zij effectief haar partner een tik uitgedeeld. Zij betreurt dit, doch haar partner verklaart zich echter uitdrukkelijk niet als benadeelde persoon. Zij benadrukt dat zij en haar partner momenteel ook nog intensief contact houden. Zij bezocht haar al in het gesloten centrum en onderstreept het belang dat haar aanwezigheid voor haar en de kinderen noodzakelijk is. De verzoekende partij geeft aan dat zij geen voorgaanden heeft en dat zij nooit werd veroordeeld. Er wordt ook geen klacht tegen haar ingediend. Ze meent dan ook dat de opgegeven motieven niet afdoende zijn.

Los van de vraag of de verwerende partij in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden nu er lastens haar een PV inzake intrafamiliaal geweld werd opgesteld, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 7, al. 1, 1° van de vreemdelingenwet en naar het gegeven dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Dit motief volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

Verder gaat de verzoekende partij in op de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing stelt dat er geen termijn wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde, waarbij ze aanstipt dat de verzoekende partij reeds tweemaal bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en hier geen gevolg aan heeft gegeven en dat er een PV werd opgesteld lastens de verzoekende partij wegens intrafamiliaal geweld.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de vreemdelingenwet op 24 februari 2017 werd gewijzigd en de rechtsgrond nu anders luidt, toont zij niet aan dat de inhoud van deze rechtsgrond nog steeds dezelfde is. Haar betoog is dan ook niet dienstig.

Ze stipt verder aan dat ze geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Niettegenstaande in de bestreden beslissing de woorden nationale veiligheid onderlijnd zijn, blijkt voldoende duidelijk uit de verdere motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde de verzoekende partij ten laste legt een gevaar voor de openbare orde te vormen.

Verder stelt de verzoekende partij dat de motivering dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden niet afdoende is.

De verzoekende betoogt dat zij niet begrijpt hoe zij, die de eerste keer te maken kreeg met de politie, een nieuw gevaar voor de openbare orde zou kunnen uitmaken. Zij betwist dat zij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Ze stipt aan dat de politie werd gebeld na een discussie tussen haar en haar partner. In een opwelling heeft zij haar partner en moeder van twee kinderen een tik uitgedeeld. Haar partner verklaart zich echter uitdrukkelijk niet als benadeelde persoon. Ondertussen werd de relatie hersteld en bezoekt haar partner haar in het gesloten centrum. De verzoekende partij vervolgt dat de notie 'openbare orde' met de nodige voorzichtigheid dient te worden gebruikt.

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C-554/13. In dit arrest beklemtoint het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *"Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt

verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde 'naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'.

In casu leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat er lastens de verzoekende partij een PV voor intrafamiliaal geweld werd opgesteld. De verwerende partij wijst op de ernst van de feiten en het gewelddadig karakter.

Nazicht van de stukken en meer bepaald de getuigenis van het slachtoffer, zijnde de partner van de verzoekende partij toont aan dat zij verklaarde dat er een hevige discussie was geweest binnen het koppel, dat de verzoekende partij kwaad werd en haar sloeg op de linkerzijde van haar gezicht. Ze betoogt verder dat hij meermaals agressief is ten aanzien van haar.

De verzoekende partij zelf lijkt de feite te minimaliseren door te stellen dat zij slechts een tik heeft uitgedeeld.

Hoe dan ook kan er wel degelijk een persoonlijk gedrag worden aangerekend aan de verzoekende partij. Immers erkent de verzoekende partij zelf dat zij geweld heeft gehanteerd ten aanzien van haar partner. De vraag is echter of de gedraging van de verzoekende partij voldoende is om te kunnen spreken van een bedreiging van de openbare orde.

De verzoekende partij stelt het incident te betreuren en vervolgt dat haar partner geen klacht heeft ingediend en dat de relatie inmiddels hersteld is, dat ze haar ook is komen opzoeken in het gesloten centrum.

Deze verklaringen blijken nergens uit en zijn slechts een loze beweringen. De verzoekende gaat er aan voorbij dat haar partner verklaarde dat zij meermaals agressief is ten aanzien van haar. Zelfs al zou haar partner geen klacht hebben ingediend, dient te worden vastgesteld dat het waarborgen van de openbare orde niet afhankelijk is van de houding van het slachtoffer zelf. De Staat moet er voor zorgen dat de veiligheid van elkeen van de burgers gewaarborgd wordt. Zoals de verwerende partij terecht stelt vereist het misdrijf opzettelijke slagen en verwondingen enkel dat de dader bewust de daad stelt die de fysieke integriteit van het slachtoffer aantast en vereist geen klacht van het slachtoffer zelf.

Gelet op het misdrijf dat werd gepleegd en de verklaringen van haar partner dat verzoekende partij dit gedrag reeds meermaals vertoonde, lijkt het prima facie niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Evenwel wordt het gebrek aan termijn ook gebaseerd op een gevaar op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

"11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;"

De tweede paragraaf van deze bepaling, waarnaar wordt verwezen, luidt als volgt:

"§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene

termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Uit het bedoelde motief in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 1, § 2, 4°.

De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

"De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken.

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt.

Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag.

Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl.St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij de vader is van twee jonge kinderen. Haar familieleden, met name partner en kinderen, hebben legaal verblijf in België. Zij wonen allen op de (...) te Schilde. Zij werd ook op dit adres aangetroffen door de politiediensten. Bovendien wordt niet betwist dat de verzoekende partij officieel wettelijk samenwonend is met haar partner sinds 7 januari 2015.

De verzoekende partij lijkt derhalve te kunnen worden gevolgd waar zij betoogt dat dat het risico op onderduiken in het licht van artikel 74/14, § 3, 1° niet op zorgvuldige wijze werd beoordeeld. Immers blijkt op geen enkele wijze dat rekening werd gehouden met het feit dat zij een vast adres heeft en wettelijk samenwonend is met haar partner en dat zij twee minderjarige kinderen heeft die op hetzelfde adres verblijven. Het is heel duidelijk dat de verwerende partij louter op automatische wijze heeft afgeleid uit de toepassing van één van de criteria. Derhalve blijkt niet dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze het actueel en reëel risico op onderduiken heeft beoordeeld, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Ook al kan de verzoekende partij op dit punt worden gevolgd, dient opgemerkt te worden dat de vaststelling van de verwerende partij dat zij een “gevaar is” (bedreiging vormt) voor de openbare orde voldoende om geen termijn toe te kennen.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, tweede lid; 49, § 3; 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In een eerste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de beslissing tot terugleiding een afzonderlijke beslissing is en dat een dergelijke beslissing zodoende ook een afzonderlijke motivering vereist. Ze beoogt dat er niet wordt gemotiveerd aangaande het gezinsleven en de kinderen en dat de motivering niet afdoende is voor wat betreft het risico op onderduiken of het begrip ‘openbare orde’.

Wat betreft het risico op onderduiken en de openbare orde stelt de Raad vast dat de beslissing tot terugleiding de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten herneemt. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking van deze motieven voor wat betreft het bevel.

Het betoog van de verzoekende partij laat op dit punt prima facie niet toe te besluiten dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Wat betreft het betoog aangaande het gezinsleven en de kinderen refereert de verzoekende partij naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM houdt echter geen formele motiveringsplicht in. Het volstaat te kunnen vaststellen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven en de kinderen. De verzoekende partij kan niet betwisten dat de

beslissing tot terugleiding samen met het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dat hierin uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande het gezinsleven. Anders dan bij een bevel om het grondgebied te verlaten, waar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorziet dat er rekening wordt gehouden met het gezinsleven, is er geen dergelijke bepaling in de wet voor een beslissing tot terugleiding. Hoe dan ook blijkt heel duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven en de kinderen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht volstaat het te verwijzen naar de bespreking aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 7, tweede alinea en naar Titel III, met name de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de vreemdelingenwet. Ze stelt dat er geen enkele overweging is met betrekking tot deze artikelen en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient te worden onderzocht en verwijst hierbij naar de bespreking onder het bevel.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden op dit punt. In de beslissing tot terugleiding wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet als zijnde de juridische grondslag om te beslissen tot een beslissing tot terugleiding. De verwerende partij is er niet toe verplicht alle artikelen van Titel III te citeren en te bespreken. Voor wat betreft artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volstaat het vast te stellen dat dit duidelijk geldt voor een verwijderingsmaatregel en niet voor een beslissing tot terugleiding. Wat de bespreking van de artikelen 8 van het EVRM en 3 van het IVRK verwijst de Raad naar de hierboven vermelde bespreking van deze artikelen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede onderdeel kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Zij betoogt dat zij vreest voor ernstige gevolgen door milities in Nigeria. Ze stipt aan dat haar vader en haar broer reeds door hen zijn gedood. Ze benadrukt dat de verwerende partij haar vrees niet heeft onderzocht.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij stipt aan dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde en dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending niet volstaat. Dit toont aldus aan dat de verwerende partij een beoordeling van de aangevoerde vrees heeft gedaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij enkel heeft verklaard dat haar vader en broer in Nigeria werden gedood door militanten van de "Nigeria delta warn". Er werden geen stukken voorgelegd.

Verder stipt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij al sinds 2015 in België verblijft en sindsdien ook ondersteund is door een advocaat, maar nooit stappen ondernam om internationale bescherming te verkrijgen.

De verzoekende partij stipt aan dat ze al sinds 2012 in België verblijft.

Los van het feit of ze nu al sinds 2012, dan wel 2015 in België verblijft ontkent ze niet dat ze nooit stappen ondernam om internationale bescherming aan te vragen.

Dit is slechts een overtoollig motief dat geen afbreuk doet aan de beoordeling door de verwerende partij van de grieven inzake artikel 3 van het EVRM.

Het derde onderdeel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU